

Ne întoarcem

A fost ceva uitat
Într-o lume apusă
Și de nimeni spusă
Un poet aparent ciudat

Care scria versuri și fraze
Pentru oameni și păsări
Nu mai este! a soarelui rază
Îi scaldă mormântul, nori

Plini de regret deasupra
Țării mele, a pământului
Ce m-a plămădit din astre...
Auzim acel vers al Veșnicului!

Vers meschin

Lume ce te arunci în văpaie
Vorbe ce nu se sting, flăcări
Ce pe noi ne ating, gânduri
Ce rup inimi și vând suflete.

Am rupt tradiția, cultura
E cerșetorul tehnologiei
Zeul Internet ne-a pus pământ
În ochi, minte și pe frunte.

Unde ești tu scriitor
Ce din vechiul dor
Renaști și arunci steaua
Țării mele aruncând-o
În oceanul ce desparte
Lumea toată de mica țară.

Nu mai cânt, nu mai scriu
În mine se naște pustiu...

Necredința noastră

Am oprit gândul, am uitat sufletul
Puterea s-a dus din noi
Lupta am pierdut-o, răul
L-am instalat cu ochii goi
Citim poezii, articole și romane
Iar plini de mândrie dăm sentințe.

Greu și cu umilință ne apasă
Moștenirea noastră, noile ființe
Se uită spre cerul de pretutindeni
Toate li se par un cosmos plin de antologie.

Cheia

S-a închis ușa ce deschidea
Lumea noastră și sufletul
Plin de păcate și cuget neliniștit.
Am aruncat metalul care rupea
Bariera pământului nostru
Și am refuzat să cunosc misterul
Meu și al lumii.

Nu mai pot găsi drumul
Spre Tine și spre mine
Aruncată în praf uitat
Cheia s-a răsucit
Deschizând uși în pământ.

Poeziei

Am plecat de lângă tine
Iar versul l-am uitat.
În colț lângă mine
Frumos ai suspinat.

Pașii tăi răsunau pe astrul meu
Mirosul tău aruncă săgeți
Ca versurile nefericitului Orfeu
Oare cândva ai să mă ierți.

Un timp și lumea s-a oprit
Un zâmbet și vraja s-a rupt
Nu mă pot opri din iubit
Și din amorul fugit.

Eu nu mai scriu nimic
Talentul l-am aruncat
Versurile mă fac tot mai mic
De când tu m-ai uitat.

Pe tine te caut dar
Mut și Orb sunt, iar
Stiloul nu poate scrie pe ziar
Versuri uitate pe o frunză de arțar.

Te-am aruncat în ocean
Tu ai dispărut
Te-am regăsit în van
Privirea ta m-a durut.

Rugă

Într-o stranie odaie
Stau și mă uit
Cu o oarecare văpaie.

Mă uit în oglindă chinuit
S-a oprit versul poezilor
S-a stins flacăra barzilor
Tu, pământul meu trădat

Nu uita că m-am rugat
La munții și văile tale
Să-mi redai versurile...

Sonet ciudat

Aud viori, strune și mandoline
Toate cântă despre tine
Văd păsări și corăbii
Toate vin la tine.

Văd ape, văi și dealuri
Nu mă pot opri din chinuri
Văd oameni, orașe și familii
Acum ne-au cotropit străinii.

Am greșit și limba am tăiat-o
Iar lira spartă, am aruncat-o,
Lipită cu talent și foc
Trebuia să cânte ca un lemn de soc.

Hai ninge

Fulgii mă acoperă
Viața se scurge
Greieri albi susură
Iar zăpada plânge

Pentru ultimul om
Al vremii de azi, ieri
Pentru ultimul domn
Al zilei de azi, de ieri.

Îngroapă trupul în zăpadă
Rece să uităm de el.
O veșnicie să uităm strada
Unde a fost aruncat un băiețel

Ce spera la povești
Pline de fantasme
La vorbe nebunești
Pline de spaime.

Hai ninge peste tot
Hai ninge peste pământ
Eu a scrie nu mai pot
Mă duc spre rece mormânt!

A căzut...

A căzut cerul pe mine
Eu renunț la tine
Fug în ciudata lume
Pe o mare fără șpume.

A căzut frunza pe mine
Eu uit de tine
Fug în ciudatul oraș
Fug ca un biet laș.

A căzut ploaie pe mine
Eu plec de lângă tine
Fug în micul sat
Alerg ca un soldat

Către tine și salvez
O ultimă dorință, hai ființă
Spune-mi mai pot să te visez...?